

Herr Sinklar

1. Hr. Sinklar drog over salten hav,
til Norrig hans kurs monne stande;
blandt Guldbrands klipper han fandt sin grav,
der vanked' så blodig en pande.

*Vel op før dag
vi kommer vel over den hede.*

2. Hr. Sinklar drog over bølggen blå
for svenske penger at stride.
Hjælpe dig Gud, du visselig må
i græsset for nordmanden bide.

3. Månen skinner om natten bleg,
de vover så sagtelig trille;
en havfru op af vandet steg,
hun spæde Hr. Sinklar ilde:

4. "Vend om, vend om, du skotske mand!
det gælder dit liv så fage;
kommer du til Norrig, jeg siger fo sandt
ret aldrig kommer du tilbage!"

5. "Led er din sang, du giftige trold!
altidens du spår om ulykker;
fanger jeg dig engang i vold,
jeg lader dig hugge i stykker."

6. Han sejled' i dage, han sejled' i tre
med alt sit hyrede følge,
den fjerde morgen han Norrig mon se,
jeg vil det ikke fordølge.

7. Ved Romsdals kyster han styred' til land,
erklærende sig for en fjende;
ham fulgte efter fjorten hundrede mand,
som alle havde ondt i sinde.

8. De skændte og brændte, hvor de drog frem,
al folkeret monne de krænke;
oldingens afmagt rørte ej dem,
de spotted' den grædende enke.

9. Barnet blev dræbt i moderens skød,
så mildelig det end smiled',
men rygtet om denne jammer og nød
til kærnen af landet iled'.

10. Bavnen lyste, og budstikken løb
fra grande til nærmeste grande;
dalens sønner i skjul ej krøb,
det måtte hr. Sinklar sande.

11. Soldaten er ude på kongens tog,
vi selv må landet forsvare;
forbandet være det niddings-drog,
som nu sit blod vil spare!"

12. De bønder af Våge, Lesje og Lom
med skarpe økser på nakke
til Bredebøjpgd tilsammen kom;
med skotten ville de snakke.

13. Tæt under Lide der løber en sti,
som man mone Kringen kalde;
Lågen skynder sig der forbi;
i den skal fienden falde.

14. Riflen hænger ej mer på væg,
hist sigter gråhærdede skytte;
nøkken opløfter sit våde skæg
og venter med længsel sit bytte.

15. Det første skud Herr Sinklar gjaldt,
han brøled' og opgav sin ånde.
Hver skotte råbte, da obersten faldt:
"Gud fri os af denn vånde!"

16. "Frem bønder, frem, I norske mænd!
slår ned, slår ned for fode!"
Da ønsked' sig skotten hjem igen,
han var ej ret lystig til mode.

17. Med døde kroppe blev kringen strø'd,
de ravne fik nok at æde;
det ungdomsblod, som der udflød,
de skotske piger begræde.

18. Ej nogen levende sjæl kom hjem,
som kunne sin landsmand fortælle,
hvor farligt det er at besøge dem,
der bor iblandt Norriges fjælde.

19. End knejser en støtte på samme sted,
som Norges uvenner mon true.
Vé hver en nordmand, som ej bliver hed,
så tit hans øjne den skue!

Edvard Storm (1749-94) yrkti vísuna ca. 1780.

Yvirskriftin til vísuna er: "En Vise om den Skotske Oberst Zinklar, som, tilligemed fiorten hundrede Mand blev slaget af de Norske Bønder i Guldbrandsdalen."

Tað var í 1612, mitt í Kalmarkrígnum, at ein deild av ul. 350 skotskum leigusoldátum var á veg tvørtur um Noreg til Svøríks, har teir skuldu geva seg undir svøríkiskong. Hóast teir hvørki brendu ella rændu, fullu teir í bakhald, og bara 18 mans komu frá tí við lívinum.

"Skottetoget" er vælkent millum norðmenn, hóast teir ikki eru ernir av sínum landsmonnum og teirra gerðum ta ferðina. Niðurlagið yrkti Edvard Storm ikki, men tað er m.a. til vísuna "Det var greve herr Guncelin", nr. 6 í Danske Kæmpe- og folkeviser. Vísan um herr Sinklar var við til at vekja tjóðskaparkensluna hjá norðmonnum. jd.